

[Lilli Gyldenkilde]

for de mennesker, der lægger helbred til arbejdet med stofferne. Den dag det bliver ændret, vil vi komme meget længere i forebyggelsen af skader, ikke mindst fordi vi så vil kunne arbejde mere seriøst med at finde erstatningsstoffer og -materialer, der vel at mærke ikke er sundhedsfarlige.

Det er vigtigt, at der bliver indsamlet så mange oplysninger som muligt om stoffer og materialer og deres virkninger og om muligheden for at udskifte dem med ufarlige eller, hvis det ikke er muligt, mindre farlige stoffer. Derfor er det også vigtigt, at forskningen får midler stillet til rådighed, så oplysningerne kan komme frem.

Det er ikke forbigået SFs opmærksomhed, at der er afsat 10 mill. kr. mere til brug for forskning. Hvad vi derimod frygter i den forbindelse, er, at disse midler skal blive brugt til indkøb af ny teknologi til databehandling, for det er klart, at det skal man bruge, og det, jeg siger med dette, er ikke, at det går vi imod, selvfølgelig ikke, men vi synes, der må afsættes flere midler, sådan at de 10 mill. kr., som er afsat til arbejdsmiljøforskning, også bliver brugt til det og ikke til isenkram, eller hvad det hedder, til teknologi.

Jeg skal sige til hr. Bo Kristensen, som var inde på, at han havde en fortræffelig arbejdsminister, og at hun gjorde så meget godt, at det er da glædeligt at høre, at en konservativ er enig med den konservative arbejdsminister. Jeg mener, at arbejdsministeren har taget fat i nogle af de væsentlige problemer, har prioriteret og taget fat i noget af det allerværste; deri er jeg enig. Men jeg mener ikke, der er sket nok, og jeg mener ikke, vi kan stille os tilfreds med, at der nu er udsendt 15 publikationer, og jeg ved ikke hvor mange bekendtgørelser. Det er der såmænd også i arbejdsløshedssystemet, men det er det ikke blevet bedre af. Det er jo ikke sådan, at antallet af cirkulærer og bekendtgørelser fremmer ret meget. Og må jeg så i øvrigt sige, at der lå jo også en del klar i skuffen; der ligger endda nogle, som ikke er blevet udsendt endnu.

Lone Dybkjær (RV):

Nej, kunne ord og cirkulærer løse problemer, var vi langt; deri er jeg enig med den tidligere ordfører.

Men jeg skal i øvrigt tage fat i en anden ende, og det er, at selvfølgelig er der skel på arbejdsområdet. Hvis éns søn eller datter kommer og siger, at hun eller han vil være slagteriarbejder, maler, sygehjælper el.lign., tror jeg vi alle sammen febrilsk vil prøve på at foreslå noget andet, f.eks. en længerevarende uddannelse, ikke fordi det er bedre, men af én grund: dér sætter man gennemgående ikke livet på spil, dér bliver man gennemgående ikke fysisk nedslidt. Det er muligt, man bliver psykisk nedslidt nogle steder, ja, det er der ikke tvivl om, men man sætter gennemgående ikke med de uddannelser sit helbred på spil fysisk set.

Derfor er jeg enig med arbejdsministeren i det, som jeg finder er væsentligt i det, arbejdsministeren sagde, nemlig at det handler om at prioritere. Det handler om at finde de hovedområder – væsentlighedskriteriet tror jeg arbejdsministeren kaldte det; det kan udtrykkes på mange måder – de virkelig tunge områder og sætte ind på dem. Vi ved udmærket godt, at de eksisterer, men i meget høj grad er debatten blevet forplumret af – og det bliver jeg også nødt til at sige til den socialdemokratiske ordfører – § 9-kurser. Det handler altså ikke om tilfældige § 9-kurser til HK-personale. Der er ikke tvivl om, at der også dér er problemer, men det har bare forplumret debatten, og det har gjort, at vi ikke har fået sat ind dér, hvor der virkelig er alvor på spil. Jeg synes, vi kunne holde os for øje i denne diskussion, at det drejer sig om at prioritere, når vi nu engang – det har jeg forstået også er en socialdemokratisk opfattelse efterhånden – ikke har ubegrænsede midler til rådighed.

Så vil jeg godt sige til arbejdsministeren, at jeg synes på en vis måde, at hun trods alt undervurderer den offentlige rolle, lige så vel som jeg synes, at socialdemokratiet undervurderer det offentliges rolle i denne sammenhæng, og med det mener jeg, at jeg ikke synes, det er rigtigt at overlade det i så høj grad til arbejdsmarkedets parter. Der er også problemer, når vi overlader tingene til arbejdsmarkedets parter.

Loven om arbejdsmiljø er jo præget af, at den blev til i 1960'erne, i en tid, hvor der var fuld beskæftigelse, hvor det bare gik deruda', som det vist hedder, og hvor folk stort set kunne få det arbejde, de ville have, og derfor behøvede arbejderne ikke i så høj grad som